

I

Ze zad muže v bezvědomí sloupnu krví nasáklé triko. Objeví se velkolepé tetování. Fotokopie se mi v kapse zmuchlala, ale pro kontrolu postačí. Levé rameno zdobí tlustým černým inkoustem kulatý polynéský vzor, z jehož středu se šklebí spleť tvář šamana. Z kruhového okraje se rozpinají stylizovaná křídla: jedno se roztahuje dolů po lopatce, druhé přes levou stranu hrudníku. Celý obrazec je potřísněný krví.

Sfotkou se shoduje. Je to on.

Nahmatám mu puls – dost slabý na to, aby mi oběť nedělala problémy. Musím to stihnout, dokud je tělo ještě teplé. Kůže i maso na chladné mrtvole rychle tuhne a pracuje se s nimi mnohem obtížněji. A já si nemůžu dovolit dělat chyby. Při stavování kůže ze stále živého těla teče mnohem víc krve – ale mně krev nevadí.

Můj batoh leží opodál – zabodím ho, když oběť táhnu do křoví. Je to celkem hračka – v tuble noční dobu do parku nikdo nechodí. Stačí jedna rána do zátylku a oběť se sesune na kolena. Bezhlasně, bez rozruchu, beze svědků. Víím, že tudy chodí z klubu domů, to mám ověřené. Lidi jsou tak tupí. Tenhle nic netuší ani ve chvíli, kdy se k němu blížím s hasákem v ruce. O pár vteřin později už mu z rány na chodník tryská krev. První krok úspěšně dokonán.

Jakmile padne na zem, popadnu ho v podpaží a rychle ho odveču do křoví, aby nás nebylo vidět. Je těžký, ale já mám síly dost a odtáhnu ho do ústraní mezi dvěma keři vavřínu.

Zadýchám se. Podívám se na svoje ruce, dlaněmi dolů. Nepatrně se třesou. Zatnout pěsti, znovu otevřít. Třesou se jako poletující moli, jako

se mi v hrudním koši třese srdce. Úkol může provést jedině jistá ruka. Sáhnu do postranní kapsy batohu – pro prášky a lahvičku s vodou. Propranolol, oblíbený beta blokátor každého hráče snookeru. Spolknu rovnou dva a se zavřenýma očima počkám, až začnou působit. Když si za chvíli ruce znovu prohlédnu, je třas pryč. Teď už konečně můžu začít.

Zhluboka se nadechnu a z batohu si vyndám pouzdro s noži. Když se dotknu měkké kůže, pod níž se rýsují ocelové čepele, projede mnou vlna uspokojení. Nože jsou ze včera pečlivě nabroušené. Snad intuice, že dneska už to přijde.

Pouzdro položím muži na záda a rozvážu šňůrky. Kůže se s tichým kovovým cinknutím rozvine, ostří na dotek chladí. Vyberu si nůž s krátkou rukojetí – s ním tetovanou kůži oříznu. Pak ji stáhnu delším nožem se zahnutou čepelí. Nástroje si objednávám z Japonska. Stojí mě sice majlant – ale stojí to za to. Vyrábějí se stejnou technikou jako meče samurajů. Kalená ocel řeže bbitě a přesně, lehce, jako kdyby člověk vykrajoval tvary z másla.

Zbylé nože odložím na zem vedle jeho těla a znovu mu nahmatám puls. Slabší než předtím, pořád ale žije. Z hlavy mu proudí krev. Teď ho ještě na zkoušku říznout hluboko do levého stehna. Netrhne sebou, nezalapá po dechu. Z rány mu jen pomalu vytéká tmavá, kluzká krev. Fajn. Až ho budu řezat, nesmí mi sebou házet.

A je to tu. Levou rukou si kůži napnu a nožem v pravé se zaříznu. Pohotově vedu ostří z ramene přes hranu lopatky a obkresluju obrazec. Mezi prsty mi prokluzuje teplá rudá stuha. Nůž si vyrývá cestičku a já zadržuju dech, vychutnávám si mrazení v páteři a horkou krev, která se mi hrne do slabin.

Než práci dokončím, bude po něm.

Není první. A nebude ani poslední.

KAPITOLA PRVNÍ

MARNI

Jehly kůži probodávaly rychleji, než šlo postřehnout pouhým okem, do škáry ukládaly inkoust a na povrchu zanechávaly krvavé stopy kvetoucí jako růže. Marni Mullinsová rudé kapičky každých pár vteřin otírala přeloženým papírovým ubrouskem, aby pořádně viděla obrysy na paži svého zákazníka. Máznout trochu vazelíny, znovu zarýt jehlu do masa a na světě je černá linka, kterou už nikdo nevymaže. Alchymie inkoustu a kůže.

K práci utíkala před vzpomínkami na všechno, na co nemohla nikdy zapomenout, vzpomínkami, které ji dennodenně soužily. Fascinovalo ji, jak jí strojek jemně vibruje a vrčí v dlani.

Černá a červená. Otisk, který do poddajné kůže vrývala. Tetovaný zákazník sebou pod tlakem jejích jehel škubal, i když si ho Marni druhou rukou chytla a nemohla mu už otírat krev. Tu bolest moc dobře znala. Nevytrpěla si snad sama hodiny a hodiny na tom druhém, ostrém konci tetovacího strojku? Měla tedy pochopení, ale věděla, že tuhle cenu je potřeba zaplatit – že bolest trvá jen chvilku, tetování ale člověku vydrží celý život. A nikdo vám ho už nemůže vzít.

Předloktím si z čela odhrnula pramen tmavých vlasů a tiše zaklela, když jí hned sklouzl zpátky do očí. Zkroutila rty, aby pramen od foukla a hroty sedmi stínovacích jehel namočila do kalíšku s vodou, chystala se totiž přejít z černého inkoustu na břidlicově šedý.

„Marni?“

„Jo? Jak se držíš, Steve?“

Steve ležel na polohovacím lehátku na bříše obličejem dolů. Otočil k ní hlavu a zamrkal, tvář zkroucenou.

„Můžem si dát na chvíli pauzu?“

Marni mrkla na hodinky. Dělal na něm už tři hodiny v kuse a až teď si najednou uvědomila, jak ztuhlá má ramena.

„No jasně, dáme pauzu.“ Tříhodinové sezení bylo moc dlouhé i na někoho, kdo u ní byl tak často jako Steve. „Seš držák,“ dodala a odložila strojek na regál vedle své stoličky. Říkala to každému, ať už byl, nebo ne – a ukňouraný, vrtící se Steve zrovna moc velký držák nebyl.

Sama si ale potřebovala oddechnout, už měla trochu klaustrofobii. Tak to bylo na tatérských konvencích vždycky: rozlehlé, uměle osvětlené haly, zatuchlý vzduch, davy. Bez oken člověk nedokázal určit, jestli je venku pořád světlo, nebo už padla tma, a Marni se bez oblohy obejít nedokázala, nikdy. V hale bylo dusno a vedro, přecpáno těly, do nichž se nořily jehly, a to vše hladově pozorovali voyeři. Podkres vytvářela řvoucí rocková hudba a nepřetržité drnění tetovacích strojků o zakrvácenou kůži.

Marni se zhluboka nadechla a v záklonu zakroužila hlavou, aby uvolnila ztuhlou krční páteř. Ve vzduchu visel ostrý pach inkoustu, krve a dezinfekce. Stáhla si z rukou černé latexové rukavice a zahodila je do koše. Steve si protahoval ruku, zatínal a otevíral pěst, aby se prokrvila. Byl nějaký bledší, než když ho před třemi hodinami začala tetovat.

„Běž něco sníst a přijď za půl hodky.“

Krvácející vzor mu rychle omotala ochrannou folií, aby se do otevřených ran nic nedostalo, a odlifrovala Stevea do kantýny. Jakmile zmizel, protlačila se pletencem lidí na schodech do přízemí a požárním východem vyletěla ven. Nasála do plic studený vzduch a uvědomila si, že unikla právě včas. Opřela se o chladnou betonovou zeď,

zavřela oči, z hrudi se jí začala zvedat tíha všech a všeho v hale a ona ze sebe tlak nechala vědomě spadnout.

Otevřela oči a zamrkala. Umělé osvětlení v hale vystřídal jasný sluneční svit. Nad hlavou jí s křikem kroužili racci, na vzdáleném konci opuštěné postranní uličky se lákavě třpytil plátek moře. Chvilí vychutnávala slaný vzduch a pak se ohnula v zádech tak hluboko, až to zabořilo. Zakroužila rameny a v kloubech jí hlasitě luplo. Napadlo ji, jestli už na tatérství nezačíná být moc stará. Jenže nic jiného neuměla – a popravdě se jí do ničeho jiného ani za mák nechtělo. Kérovala od svých osmnácti a za těch dlouhých devatenáct let už potetovala tisíce čtverečních metrů kůže.

Nahmatala v tašce krabičku cigaret a vyrazila do labyrintu úzkých uliček Brightonu. Byl státní svátek a čtvrť The Lanes zaplavovaly davy turistů, jako straky je to táhlo do obchůdků se starožitnými šperky, antiků a butiků, kam se vydávali na lov těch pravých svatebních šatů nebo páru vytoužených polobotek. Ve všech jejích oblíbených kavárnách bylo narváno, ale jí to nevadilo. Dnešní dávku kofeinu si radši vypije venku. Prosvištěla tedy labyrintem až na North Street, odkud se vydala do venkovní kavárny v zahradách Pavilion Gardens.

Od výdejního okénka se táhla dlouhá fronta – asi bude mít pár minut zpoždění, ale aspoň bude déle na čerstvém vzduchu a to jí za to stálo. Pohlédla na nebe. Bleděmodré – ne azurové jako letní den, ale jemné jako barvínek, s potrhanými chomáčky mraků a na obzoru, kde splývalo s hladinou moře, blednoucí do šedé mlhy.

„Co to bude, mladá paní?“

„Americano. Bez mlíka a dva shoty, prosím.“

„Jasná věc.“

„A ještě muffin,“ dodala po chvilce. Kvůli nízké hladině cukru. Pro diabetičku sice ne zrovna nejvhodnější svačina, později si ale dávku inzulinu upraví a ono se to srovná.

